

onze ziel in 8 citaten: pastoraal in een katholieke dialogeschool
abt Ulrich Geniets (+)

gemeenschap vormen

“In een verzameling heb je postzegels van verschillende waarden. Je hebt ze alle nodig in een verzameling. De waarde van een verzameling zit hem in de manier waarop ze samen een eenheid vormen. Een college van leerkrachten schittert in zijn samenhang, zijn eenheid.”

“De vreemden in de kerststal waren ‘rijken’ die bij ‘armen’ kwamen. Ze hebben elkaar gevonden omdat ze wisten dat het om het kind gaat. In zo’n multi-culturele, multi-religieuze samenleving wordt er heel veel mogelijk”.

dienstbare solidariteit

“De school is heilige grond. Het is een de plek waar de kunst van het leven aan de volgende generatie doorgegeven wordt. Leerkrachten geven er het kostbaarste van wat ze hebben door aan kinderen. Hiermee zijn ze dienstbaar solidair met de volgende generatie.”

“Een school vissen in zee bestaat uit een ontelbaar aantal vissen die bijeenblijven en in dezelfde richting zwemmen. Wanneer er gevaar dreigt, verdicht de groep zich en is de solidariteit de enige overlevingskans.”

verkondigen en duiden

“Waardenoverdracht gebeurt niet vanuit en gebouw, een instituut, maar wel door de communicatie van waarden in een mens-tot-mens-relatie. Een relatie waarin de leerkracht de leerling raakt. Een waardencommunicatie naar diegenen die ons zijn toevertrouwd, wanneer zij die waarden beleefd zien in de mensen die voor hen staan.”

“Vroeger sprak men van gelovigen en ongelovigen. Nu spreken we beter van zoekers en pelgrims. Het is wel onze opdracht hiervan authentiek te getuigen.”

vieren

“Een visser heeft geduld en tijd. Een visser aanvaardt dat hij niet alle vissen vangt die in het water zitten. Jezus noemde zijn volgelingen zout van de aarde, gist in het deeg. Hebben wij niet gedacht dat heel de aarde zout moet zijn of heel het deeg gist? Het is belangrijk om als minderheid een vitaliteit en uitstraling te hebben als zout of gist. Jezus heeft zij leven gegeven voor het geluk van de mensen. Op het einde is Hij eucharistie gaan vieren met een man of twaalf.”

“Er is een eenheid (of verband) tussen het kerstverhaal en het paasverhaal. De school is het ‘graf van Jezus’. De vraag is hierbij: ‘is Hij dood of leeft Hij?’ De parallel in beide verhalen is die van het binnengaan, zien en (ge)loven. Wij hebben nood aan ‘binnengaanders’, niet aan ‘buitenstaanders’, binnengaan in het mysterie.”

Kom, Gij, Licht van warmte en kracht.
Zilverdruppels op het spinnenweb.
Ochtend- en avondnevel over de velden.
De maan door kale takken.

Herfst heeft iets meditatiefs en religieus.
Herfst is inkeer en verstillig.

De avonden worden lang.
De duisternis rukt op.
Herfst nodigt uit tot licht in onze binnenkamer.

Kom, Gij, Licht van warmte en kracht.
Kom met vriendschap.
Kom met woorden van dankbaarheid en hoop.

Herfst.
Tijd om ook het levenseinde en de dood
een plek te geven.
Tijd om te oefenen in loslaten.
Tijd om te bezinnen en te herschikken.
Het wezenlijke eerst.
Het bijkomstige bijkomstig.

De herfst, dat is:
eerst met het groen van de zomer,
dan met de schoonheid van verkleuring.

Tegelijk is er al
de eerste kaalheid van de winter.
Tegelijk is er al het roestbruine blad dat valt.

De herfst is het enige seizoen dat het mens zijn
in zijn volle mysterie tot recht laat komen.

Het is de tijd om dankbaar te zijn
om wat goed en mooi was.
Het is de tijd om weemoedig te beseffen
dat leven verlies is en loslaten.

Tussen geboorte en dood zijn mensen
getuige van schitterende schoonheid
en tegelijk vaak deel van pijn en aftakeling.

Waarom die onbegrijpelijke mengeling
van perfectie en verval,
van volmaaktheid en gebrokenheid?
Waarom soms zo vroeg, zo vaak en zo hard
dat onrecht, dat lijden, die aftakeling en dood?
Wat soms zo zinvol is,
lijkt op andere momenten zo zinloos!

We leven in een wolk van niet-weten.
We kunnen niet anders dan onze strijd
strijden... of staken.

Om draagkracht bidden we.
Om behoud van begeestering.
Om altijd weer nieuwe levensmoed.
Dat het ons geschonken wordt.
Dat we er zelf werk van maken.

missio affiche 2017 – tegen de stroom in

Welstand is geen zonde.
In de bijbel is het een belofte.
Wie goed leeft,
zal door God gezegend worden
met overvloed aan bezit,
waardering en mogelijkheden.

Welstand is geen verdienste,
het is geschenk, toe-gift.
Je mag er dankbaar voor zijn.
Welstand nastreven is gevaarlijk,
want voor je het weet
wordt het danken om het genoeg
rusteloos najagen
van het grote 'Nooit Genoeg'.

Wat je bezit, bezit jou,
sluit je op in je eigen wereldje
en maakt je blind
voor de Lazarussen aan je deur.

Koude onverschilligheid
is de blinde muur rond je bestaan,
die je eigen wereldje
in stand probeert te houden.
Ieder voor zich, zegt men dan,
en God voor allen?

Armoede is geen zegen,
en ook geen toeval.
Het is het resultaat
van zoveel blinde muren
die zeggen dat er niets aan te doen is,
dat het hun eigen schuld is,
of dat God maar iets moet doen,
en vergeten dat die God
rechtvaardigheid in onze handen heeft gelegd.

Welstand is een geschenk
dat gedeeld wil worden,
een gave die aan allen toekomt.
Hoe groter onze welstand,
hoe groter onze verantwoordelijkheid.
Hoe meer gedeeld,
hoe groter de vreugde.

Carlos Desoete